Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1950 varje månad i samma format och med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen.

Skriv tydligt namn och adress å denna blankett.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar 5 nya prenumeranter får dessutom som extra gåva den kände domprosten C. Skovgaard-Petersens bok »De sista tiderna och det sista målet» och den som samlar 12 nya prenumeranter det nyutkomna, förnämliga, rikt illustrerade verket »Oskar Bernadotte — prins och förkunnare», en bok som lämpar sig utmärkt som presentbok och är en prydnad för varje bibliotek.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Nu bedja vi: giv oss ännu ett handtag. Under nästa år kommer säkerligen tidningens läsekrets att få ta del av spännande brev därutifrån. Vi ha en tapper skara därute, som i tro på sin Gud beslutat att stanna kvar därute under röd regim, så länge det är någon utsikt att kunna fortsätta arbetet — de stanna, utan att rädas för det pågående inbördeskrigets oberäkneliga stormvindar. Gud välsigne våra modiga vittnen därute. Intet skulle glädja dem mer, än att missionsfolket härhemma mer allmänt än hittills sällade sig till mongolvännernas led och därvid slogo vakt om den tidning, som här söker väcka intresse för detta försummade missionsfält.

Stockholm i december 1949.

Vördsamt
Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1949
88613

Bilagor medfölja.

Blu 1-8. Teol. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1950

Densamme i evighet

»Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet».

Återigen stå vi inför ett nytt år. Må vi då besinna, att Jesus Kristus av i går är densamme i dag.

Såsom han satte hjärtan i brand för den heliga tjänsten i går, så mäktar han ock göra det i dag. Han vet, att verket kräver ett beständigt nytt tillskott av friska krafter både här hemma och där ute. Han skall fylla behoven.

»Jesus Kristus densamme i evighet».

O, underbara trygghet.

Han som är densamme i evighet, han kan vänta, han har råd till det, men han vakar sorgfälligt över att verket skrider framåt mot målet. Han vill, att vi skola låta ansvaret för verkets framtid vila i hans händer.

Joh. Hagner.

Nytt år, ny nåd

Av J. E. Lundahl.

Herrens nåd är var morgon ny.
Klag. 3:23.

»Varje skiljoväg i livet har sin löftesstjärna fått. Nya plikter, nya strider, men ock ökat nådesmått. Så var Herrens sätt av ålder, känt av varje Jesu vän. Och uti hans vida rike samma regel gäller än.» Så sjunger Lina Sandell i en av sina mest trosfriska sånger. Intet kan vara mer ägnat att stämma sinnet till den rätta frimodigheten vid början av ett nytt år än att tillägna sig de tankar som bära upp denna sång.

Man kan börja ett år på olika sätt. Man kan se framtiden an med oro och ängslan och blott stanna för mörka och dystra reflektioner. Och man tycker sig ha anledning att göra det. Men man kan ock låta blicken fästa sig vid det ljusa, det hoppfulla, som dock finnes trots allt. För *trons folk* finns det blott ett sätt att se framtiden an. Det är att se läget från Guds synpunkt. Skulle vi ett ögonblick kunna tänka oss villrådighet eller oro hos Gud? Ligga icke för honom hans planer ständigt klara? Har han icke makt att fullborda sina planer, dem han fastställt i sitt eviga råd och för vilkas skull han utgivit sin enfödde Son? Vi tvivla väl icke på detta i stort, så att säga. Att Gud till sist skall vinna seger över all ondska och all synd och upprätta sitt rike i frid och rättfärdighet, det är oskiljaktigt från vår kristna tro. Men detta blir så gärna för oss något avlägset och har icke så mycket med dagens händelser att göra. Det svåra för oss att fatta är just, att varje liten del av dagens företeelser blir av Gud på ena eller andra sättet insatt i det stora sammanhanget för att lämna sitt bidrag till det helas fullbordan. Gud har makten. Gud styr i det stora som i det lilla. Han låter »allt samverka till det bästa för dem som älska honom» — till fullbordandet av sina planer både för var och en enskilt och för hela frälsningsverket. Vi måste tro på Jesu undervisning; annars tro vi icke på Gud. »Edra huvudhår äro allesammans räknade», säger han. »Icke en sparv faller till jorden eder himmelske Faders vilja förutan; I ären mer värda än många sparvar.» Icke kan väl Jesus ha tagit

fel i dessa stycken? Men om vi tro detta, så måste vi tillämpa det på ett praktiskt sätt. Vi måste i denna tro innesluta alla våra omsorger — omsorgerna om oss själva och om de våra, omsorgerna om det verk Gud givit oss att utföra, omsorgerna om våra böners uppfyllelse, ja, allt vad som rör oss i stort och smått. »Kasten alla edra bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder.» *Alla våra bekymmer.* Intet är uteslutet.

Vi började vår betraktelse med profetens ord: *Herrens nåd är var morgon ny.*» Varje dag av vårt liv har haft med sig nya behov. Men för varje nytt behov har givits ny nåd. När vi se tillbaka på vårt liv, måste vi nog säga, att Jesu ord om Guds fadersomsorg gått i uppfyllelse. Mycket av det som för tillfället synts dunkelt och svårt, kanske till och med hopplöst, har i kommande dagars ljus tett sig som Guds väg till välsignelse och fostran för nya uppdrag. Så har det gått hittills, och så skall det gå, tills vi en gång stå i den nya staden, det nya Jerusalem, där det gudomliga ordet: »*Se, jag gör allting nytt*» skall gå i slutlig och fullkomlig uppfyllelse.

Jag stod en gång vid ett av de största vattenfallen i Norrland. De oerhörda vattenmassorna kommo ständigt, ständigt, utan uppehåll, utan minskning, brusande, dånande, med en obändig kraft. För varje ögonblick kom *nytt* vatten. Det var något överväldigande. Men sådan är Guds nåd. Den är överväldigande. Den räcker till hur stora behoven än må vara. Den har ständigt nytt att giva.

Vi ha också skäl att tillämpa detta på vår mission i Mongoliet. Liksom vi alla äro Guds skapelser, så är missionen ett Guds verk i alldeles särskild mening. Den är hans plantering, där han satt oss att verka. Skulle han icke vaka också över detta sitt verk, såsom han vakar över sparvarna? Skulle han icke ha kännedom om vad som sker där på samma sätt som han räknar våra huvudhår? Vi kunna icke tänka oss annat. Det vore en hädelse mot Kristi förkunnelse, en hädelse mot hela Guds frälsningsplan att tvivla på detta. Den Allsmäktige och Evige, som låter allt samverka till det bästa för dem som älska honom, skall ock för sin sannings och sin kärleks skull låta även de svårigheter, som nu gå över missionsfältet, samverka till det bästa och till Guds rikes seger. Han gör det på sitt särskilda sätt och när hans tid är inne. Vi kunna icke nu se detaljerna i hans handlingssätt eller i den stora planen. Men vi kunna vara förvissade om att han leder utvecklingen så att det som sker slutligen blir till tacksägelse för oss alla och till pris och ära för hans heliga namn.

Vår sak är att bedja och arbeta utan att förtröttas och att vara

redo när Herren åter kallar till framryckning. Förberedelsetider och fördjupningstider ingå också i Guds planer. Stormens tider äro ock Guds tider. För de nya uppgifter, som både marken och tjänarna nu förberedas till, fordras ny nåd. Och den finns, den flödar som vattenfallen i ständig och outtömlig rikedom. Den räcker till hur stora än uppgifterna komma att bli och hur länge än förberedelsetiden kommer att vara. Den räcker till för var och en för sig, och den räcker till för det stora, gemensamma. Den räcker till för att »göra jorden full av Herrens kunskap, såsom vattnet övertäcker havets botten».

»En öppen dörr för Gudsordet»

Bed om »frihet att förkunna Kristi hemlighet»

Av missionsföreståndare M. Havermark.

Med den första direkta hälsningen från våra missionärer i Lanchow efter sedan staden ockuperats av kommunistarmén fingo vi en vädjan ifrån dem om förbön. Denna vädjan kom genom en bibelvers, Kol. 4:3, som telegrammet hänvisade till, ett bibelord, där Paulus begärde förbön i syfte att få en öppen dörr för Guds ord och frihet att förkunna Kristi hemlighet. Ungefär samma vädjan kom samtidigt i brev från vår missionär Gerda Ollén i Hongkong. Hon skrev: »Bön ändrar förhållandena. Låt oss bedja om en liten väg ut till mongolerna, om möjligt till våren.»

Jag önskade, att denna maning riktigt skulle få gripa oss och föra oss djupare in i bönegemenskap med Gud. Låt de nya förhållanden, som våra missionärer nu fått gå in i, för oss bli en sporre till än mera helhjärtad bön. Jag vet, att våra vänner äro med oss både i bönekamp och offergärning för missionen. Alla de offergåvor, som av villigt hjärta framburits som svar på vår anhållan om stöd för vår mission i denna brydsamma tid, en anhållan som framfördes genom Ljusglimtar för en tid sedan, alla dessa gåvor äro nya vittnesbörd om lyhördhet för Guds röst, då det gäller missionens sak. Vi ha på ett särskilt sätt känt gemenskapen med Eder i missionsgärningen den sista tiden. Missionärernas svårigheter ha fört oss närmare varandra in i bön för verket som Gud har lagt på våra hjärtan.

I den bibelvers som står före den ovannämnda manas vi till uthållighet, vaksamhet och tacksamhet i bönen. Låt oss taga emot denna maning från Gud vid detta nya års början.

Våra missionärer ha under bön till Gud valt att stanna kvar på fältet i hopp om att där få utföra sin gärning. De ha säkerligen vägt och jämfört risker och möjligheter, då de fattat sitt beslut. Riskerna ha varit stora, möjligheterna ovissa, men vad som tydligen för dem varit det avgörande har varit Guds kallelse att förkunna Kristi evangelium. Denna kallelse har för dem varit så stark och gripit så djupt in i deras liv, att den blivit en avgörande faktor för deras handlande. De ha säkert känt något av det som profeten Jeremia beskriver i orden: »Då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld, instängd i mitt innersta.» Det är min önskan och bön, att även vi här hemma skulle gripas i våra hjärtan av denna Guds kallelses eld för missionens sak. Låt detta bli vårt svar på våra missionärers vädjan till oss om förbön.

»Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft.»

Till våra vänner

Ett ord i nyårstid

På baksidan av prenumerationstalongen lämnade en av våra vänner följande vittnesbörd:

Yrke: Kristi sändebud.
Namn: Står i livets bok.
Bostad: Staden med de fasta grundvalarna.
Adress: Främling på jorden.
Adress under 1949: I förlåtelsens rike.

Och nu vill jag skicka detta vittnesbörd som en hälsning till alla våra vänner nyåret 1950. Kan du avlägga samma frimodiga bekännelse? Jag är säker på att de flesta av er kan göra det. Och det är vår missions styrka att ha sådana vänner. Ty endast den som har ovanstående namn och adress kan rätt utöva yrket som »Kristi sändebud».

Nu tycker du kanske, att det är en för hög titel för dig. »Vad kan jag göra? Inte kan jag verka som Kristi sändebud?» Men, käre vän, visst är du hans sändebud. Att du tjänar genom bön, vet kanske endast du och Gud. Men att du tjänar genom dina offer till vår mission, det får vi dagligen bevis på här på expeditionen. Som framgår av gåvoförteckningen hade vi en mycket god offermånad under november. Ja, vi har fått erfara Guds stora nåd och kärlek, hans som har uppväckt så många trogna skaffare. Han välsigne er, var och en!

Nu vänta vi mycket goda prenumerationsmånader under december och januari. Att det inte »bara» blir prenumerationsavgifter utan också gåvor, är vi säkra på. Du har väl redan prenumererat för 1950? Om du händelsevis inte haft tillfälle tidigare, så var vänlig gör det med det snaraste. Därigenom blir vi besparade inte bara arbete utan också onödiga utgifter, och du får tidningen utan avbrott.

På tal om arbete vill jag gärna lämna en liten förklaring. De brevkortskvitton, som vi ibland skicka ut i stället för brev jämte separata kvitton, betyder inte, att gåvan har varit ovälkommen. Utan denna förändring beror på att vi inte har hunnit skriva ut kvitton med kuvert av den gamla sorten. Nu har vi emellertid blivit en till i arbetet här, varför jag hoppas, att vi i de flesta fall ska kunna skicka både kvitto och brev.

Från expeditionen vill vi nu sända er alla ett varmt tack för de gångna åren och önska ett *gott, välsignat nytt år.*

Eder *Paul-Georg Svensson.*

OBSERVERA

att var och en som samlar fem nya prenumeranter å Ljusglimtar får en förträfflig bok av Skovgaard Petersen, och den som samlar tio får den nya, ståtliga, välrekommenderade boken om prins Bernadotte, som ju var vår missions förste ordförande.

Efraim Hill, svensk köpman i Kina, hälsar från de våra

»Ni har bra missionärer därute»

En intressant intervju.

Färska hälsningar från fältet har nått oss genom en i dagarna hitkommen svensk affärsman i Nordkina, Efraim Hill, som för tre månader sedan uppehöll sig i Lanchow och där sammanträffade med våra missionärer, med vilka han i övrigt hållit kontakt alltsedan deras resa från Kalgan till Paotow, där han jämte kamraten och vännen Georg Söderbom var de våra på många sätt till hjälp i kritiska och besvärliga situationer.

Herr Hill, som nu vistas i Stockholm på besök hos släktingar, är son till det kända missionärsparet Hill i Fenchen. Hans mor, som utom sina missionärsplikter hann fostra upp mer än ett tiotal barn och överlevde sin man i flera årtionden, var en glad och outtröttligt verksam Herrens tjänarinna, vars minne än i dag välsignas av de infödda kristna därute — sonen Efraim instämmer varmt och innerligt, när nedskrivaren av dessa rader, som

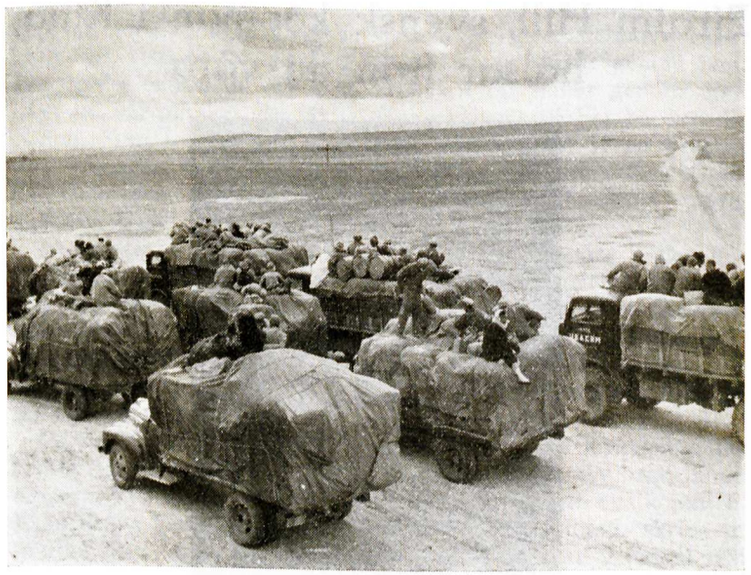

Hill leder evakuering av mongoliska flyktingar.

1914 sammanträffade med denna missionärsfamilj ute på fältet, betecknade henne som en verklig solskenskristen. »Hon var», säger sonen, »en människa, som sådde ädel säd och den sådden växer än.»

Det är första gången den 36-årige köpmannen besöker Sverige. Om han än någon gång måste söka efter orden — engelska, kinesiska och även mongoliska är han förtrogen med — talar han ändå bra svenska.

Det som mest ligger honom om hjärtat är att få sagt, att det var något särskilt med våra missionärer därute.

— För mig, som är affärsman (Hill har haft sin verksamhet i Shanghai men rest mycket i norr), för mig, som inte direkt räknar mig till missionsfolket, var det en glad överraskning att möta så mycken vänlighet och så mycken sympati bland mongolmissionärerna. På engelska kallar vi det »understanding», ja, *förståelse* heter det visst på svenska. Jag kan inte säga, hur mycket det gladde mig. Bland edra missionärer kände jag mig alltid som hemma.

Hill leder utdelning av säd till hungrande flyktingar.

Den smärta, spänstiga mannen, som sitter framför oss, berättar vidare, att han nu närmast kommer från Amerika, där hans hustru för närvarande vistas hos sina föräldrar. Han avser att när han får nytt uppehållstillstånd från U.S.A. återvända dit.

— Men här i Sverige, här är allt så mycket mer idylliskt än där borta i det stora jättets land. Här är människorna lugnare, fredligare, vänligare — jag har redan mött så mycken vänlighet, att jag nästan undrat, om det hela bara varit en skön dröm . . .

Så återkommer herr Hill till sina intryck av vår mission.

— Det är min mening, att eder mission, som jag följt under tjugu års tid, lyckats bra där ute. De som Ni sänt ut har varit utmärkta krafter. Och de har förstått, att det i denna nödens tid inte bara gällt att predika evangelium utan att också mätta de tomma magarna. Ty om magarna är tomma, hur kan mongolerna då tänka på sina själar? Men edra missionärer har varit uppskattade, för att de sökt hjälpa folket till både kropp och själ.

Vår sagesman inskärper, att han tror på en framtid för mongolmissionen.

— Om Ni sänder ut praktiskt folk, unga män, som har mediciner med sig och kunskaper nog att ta hand om de sjuka, så ska Ni alltid kunna utföra en god gärning därute, som folket ska minnas och tacka för. Den läkarmission Ni utövat har varit till ett väldigt stort gagn, och tillståndet i Mongoliet ropar efter fortsättning.

I sammanhang härmed har den svenske affärsmannen hjärtliga ord om missionär Joel Eriksson. »Jag träffade honom i Hattin Sum redan 1929, och han tog sig genast an mig på ett faderligt sätt, som jag inte kan vara honom nog tacksam för.»

Vi frågade hr Hill, som bott i Kina hela sitt liv, hur han såg på den politiska situationen och på missionens arbetsmöjligheter nu.

— Ja, för tillfället ser det nog mörkt ut, men jag tror, att det är en övergående företeelse det här är fråga om. Läget är inte på långa tag så mörkt som vid tiden omkring 1900 (det var det året boxarupproret bröt ut). De missionärer, som var därute då, utsattes för förföljelser och lidanden av vida svårare slag än de som drabbar deras efterföljare i våra dagar. Och liksom det efter striderna 1900 inte dröjde länge, förrän skaror av missionärer kom igen till det fält, som vattnats av så många martyrers blod, så tror jag, att det kommer att gå även nu. Läget är *för tillfället* mörkt, men inte så mörkt, att mongolmissionen har skäl att misströsta.

Att de röda segrat, betyder inte, att Kina är kommunistiskt. Det finns 450 miljoner kineser, och det är för att landet är utarmat genom de många krigen, som befolkningen böjt sig för den nya regimen. Men när allt klarnat, skall det visa sig, att Kina behöver samarbeta med alla, som vill hjälpa dess nödlidande folk. Kina behöver samarbete med de stora länderna, främst U.S.A. och det behöver samarbete med missionärerna, som gjort så mycket för de fattiga och sjuka därute.

Den svenske köpmannen och missionärssonen slutar med att än en gång framföra ett tack för all gästfrihet och all vänskap, som kommit honom till del från våra sändebuds sida.

— Och kommer jag ut igen, skall det bli mig en stor glädje att stå dem till tjänst på vad sätt jag kan.

*

För någon tid sedan var hr Hill inbjuden som hedersgäst till en fest å Hushållsskolan Margaretha, därvid ordföranden, redaktör Lundahl och missionsföreståndare Havermark framförde ett hjärtligt tack till hr Hill för de tjänster han gjort vår mission.

Fasans dagar

När övergången till röd regim i Lanchow skedde

*Av missionär Morgan.**

Lanchow i början av oktober 1949.

På söndagen, en vecka efter det Ni (missionär Gunzel med familj) lämnade Lanchow, hörde vi för första gången gevären ge eld från söder, och vi beredde oss på det värsta. Detta blev början till en underlig vecka för oss alla; nu när jag ser tillbaka, förefaller den tiden mer som en dröm än en verklighet.

På mycket kort tid blev Lanchow något av en spökstad. Alla affärer stängda, alla grindar låsta och barrikaderade på insidan med sandpåsar. All trafik ut måste ske genom västra porten. Ute på gatorna bland folkmassorna erfor man en underlig känsla, nästan som av fruktan, särskilt när gevärssmattret kom allt närmare. Torsdag morgon hörde vi ljud från mindre eldvapen, och vi förstod, att nu pågick det strider bakom de kullar, som vi kan se hemifrån. Rapporter meddelade, att den angripande styrkan hade drivits tillbaka med så och så många döda, men dånet från gevärselden föreföll att öka och blev därigenom en dementi på rapporten. Och så kulminerade krisen tidigt fredag morgon. Vi hade gått till sängs den natten föga väntande att finna staden ockuperad nästa morgon.

Jag skulle tro, att klockan var omkring två, då vi vaknade vid gevärssalvor nära intill det kvarter, där vi bor. På mycket kort tid såg det ut, som hade vi förflyttats från en lugn och skyddad plats mitt in i stridens yra. Ingen av oss steg upp ur våra sängar, vi kände, att det var lika tryggt att stanna där som att rusa upp. Nu hörde vi dånet av mörsare, sedan tog skrällarna från granater överhand, allt medan reffelbössor knallade och man hörde maskingevären smattra. Nästan lika hastigt som striderna börjat, slutade de. Vi hörde signalhorn ljuda inom stadsområdet och förstod då, att allt var över.

Lanchow hade blivit invaderat genom västra porten, och stadens försvarare togs med överrumpling. Efter frukosten gick vi ut och fick då se den segrande huvudarmén komma nerför kullarna med flaggan högt lyftad. Gatorna företedde bitvis bilden av

* En engelsk pingstmissionär mongolmissionären Morgan har sänt missionär Gunzel i Hongkong ett intressant brev varur vi citera ovanstående.

en slaktarbod, döda hästar och soldater såg man ligga överallt, en syn som man inte lätt glömmer och som jag hoppas aldrig få se igen. Alla nationalistsoldaterna hade att passera genom staden för att kapitulera, och de andra soldaterna stod redo med maskingevär vid gathörnen. Ett hemskt skådespel, som jag inte gärna vill se en gång till.

Det hade emellertid sitt intresse att se den metod, som de tillbakavikande trupperna använde för att skära av infartsvägen för de framryckande, om också bara för några timmar. Man kunde väntat, att de skulle spränga bron, som ledde över till staden. I stället förde de dit tre lastbilar, fullastade med ammunition, och tände på. Under inemot tre timmar var det omöjligt för någon människa att närma sig bron. Den blev också snart förvandlad till en ruinhög, och lastbilarna föll igenom och hamnade på bjälkarna inunder. Allt det där är nu reparerat och bilarna bortförda. Nu går allt åter i de gamla gängorna, och folket går i sina sysslor, som om ingenting hade hänt. Det här är verkligen ett underligt folk. Så där kan det väl inte gå till någon annanstädes utom i Kina, det är jag säker på. Man jobbar på som förr utan alla avbrott, och plakat har utdelats, som utlovar religionsfrihet. Vi har alltså åtminstone *börjat* möta den nya regimen med stora förhoppningar.

Livstecken från Lanchow

De våra studera språk

Tre brev till Gerda Ollén.

Lanchow den 11 september 1949.

Först hade jag tänkt skriva via Malmvall, men nu hör vi, att vi kan sända brev till Hongkong, så då gör jag det.

Vi undrar så mycket, hur du Gerda kommer och hur Ni har det. Vi har bett Gud så mycket, att du skulle få ett skönt ställe att bo på, och vi hoppas, att det blivit så. Missionärerna Bobergs kom iväg till Wangifo, deras gamla station österut, fem dagar efter din

avresa. De for med postbussen. Sen dess har vi ingenting hört. De reste den 24 augusti. Den 25 och hela natten till den 26 hörde vi mycken kanonad i bergen söder om oss. Från Mac Williams hus kunde de se nedslagen. Den 25 flyttade Edvin och Birgitta Bohlin in i Bobergs hus. Vi flyttade då ut till vår halva av lägenheten, och Paul Eriksson kom in i vårt rum. Dagen därpå hörde vi kraftig skjutning på andra sidan muren, det smattrade oupphörligt i ett par timmar. Vi visste inte, vad som stod på, men när vi kunde gå ut, såg vi, att den röda fanan vajade från stadsmuren. Martinsons, C. I. M. och Mac Williams hade haft en svår natt. Alla hade trott, att det skulle bli värst ute hos oss, men det blev tvärtom. Staden blev full av soldater och hästar, men allt gick fint och ordningsfullt till. Vi har inte hört om någon plundring. Vi fick ett plakat uppspikat på porten redan första dagen, där det stod, att soldaterna skulle skydda utlänningarna och deras egendom, och vi hade en soldat på post, som inte släppte in någon utifrån, förrän folket på gården sagt, att det var en bekant, som ville in.

Vi gick inte ut första tiden, ty ingenting fanns att köpa, men nu ser stan ut som förr. De flesta affärer är öppna. Ingen har tagit någon som helst notis om oss. Williams, som inte fick sin jeep såld, har fått tillstånd att köra den inom stan, men han använder den bara i nödfall. Sining, den stora kinesstaden västerut, blev befriad tio dagar senare än vår stad, så det hela har gått fort och lätt.

Vi har kinesiska talövningar för missionär Williams varje dag, så har vi varannan dag lektion i kinesiska för mrs Lu. Av henne får vi lära oss kinesbokstäverna. Vi läser också mongoliska varje dag och har mongolisk morgonbön klockan 9. Birgitta har en liten kock, men vi andra reder oss själva. Vi tycker, att vi måste vara rädda om pengarna, vi vet inte, när vi kan få mer, och vi har inga stora summor. Bil har vi köpt, och den står här på gården.

I dag har vi haft en så skön söndag. Efter middag hos Williams drack vi kaffe hos oss, sen gick Anna-Lisa och jag på promenad utåt landet. Det var ljuvligt. Måtte du ha hittat en lantlig stig, där du kan få vila!

Detta är vår lilla värld. Vi är fullt upptagna och har inte tid att gå ut och promenera på vardagarna. Det drar i mig av längtan att komma upp till mongolland. Jag tänker på hur det var vid samma tid i fjol. Vilken glädje det var mitt i bedrövelsen — vi var i alla fall just då på väg till Mongoliet! Men jag tror, att Gud lett också detta, så vi får vara stilla och tacksamma. Kanske när vi är redo att fara upp till våren att du Gerda är tillbaka

då hos oss! Det vore verkligen festligt. När du skriver hem, så säg, att vi alla mår bra och att ingenting fattas oss! Vi har varit på bönemöte i C. I. M. två gånger. I går var det möte på sjukhuset.

Nu är det den 18:de. Brevet har blivit liggande. I söndags hade vi post, stämplad i Sverige den 16:de aug. Det kinesiska postväsendet är verkligen värt all beundran. Det var stiligt gjort att skicka ned post från Sining så snart efter befrielsen. Breven hade tydligen kommit dit med flyg, och de kom ner med bil på söndagen precis som vanligt! De skrev från Sining, att de nationalistiska soldaterna gav sig av fyra dagar innan befrielsearmén kom. Då passade ortsbefolkningen på att plundra, så de hade fyra otrevliga dagar där. C. I. M. blev skonat. I Hwalung hade allt gått väldigt lätt, men i Kwetei, som tydligen inte är befriat, har de ett verkligt rövarliv. Hwangyuang säges ha blivit fritt före Sining.

Jag har börjat tänka, att vi skulle ta oss en tur upp till Tsinghai redan i höst. Man får se, om Gud leder det så! Den fina bron är förstörd, men där är en gammal, som nu användes. Två familjer på C. I. M., som väntat på att få fara hem, har ännu inte fått tillstånd, ty vägarna är inte säkra, så att myndigheterna vill inte ta på sitt ansvar att låta dem resa, men de har gott hopp om att få fara. Vi hälsar till dig i stor kärlek allesamman och längtar efter brev.

Elsa Bengtsson.

»Vårt arbetsprogram för varje dag fulltecknat»

I ett privat brev till missionär Gerda Ollén skriver hennes kamrat fru Birgitta Böhlin följande:

Lanchow 9 okt. 1949.

Det är söndagsförmiddag med det allra ljuvligaste brittsommarväder. Elsa Bengtsson, Paul Eriksson och Edvin har gått till kinesmötet i det lilla kapellet, Anna-Lisa Thorsell är hemma med mig. Jag sitter i den bortresta familjen Bobergs matrum, det lilla rummet närmast deras kök. Genom dörren till köket och genom köksfönstret, som vi ännu kan ha på vid gavel, ser jag en av de väldiga bergstopparna i söder. Högst uppe på den toppen står ett enda träd. Det avtecknar sig så vackert mot den blå oktoberhimlen, men det

ser ensamt ut. Jag vet inte riktigt varför, men det kom mig nyss att tänka på dig. Vi förstår så väl, att du känner dig ensam ibland. Dock har jag känt mig glad och lugn, sen jag fick höra genom ditt brev, att du får bo hos Gunzels och att Ni alla skulle få ett hus ute på en ö.

Vi beder ofta, ofta för dig och er alla. Det är tryggt att åter och åter få lägga varandra och våra bekymmer för framtiden i Guds fadershänder. »Vår tid står i hans händer.»

Du vet väl redan, hur vi bor. Vi har det trevligt, men vi längtar till mongoler och mongolland. Min Edvin har besvärats av otäck huvudvärk på sista tiden, vad det nu kan bero på. Annars är vi krya. Dagarna och veckorna rusar faktiskt i väg. Klockan 9 har vi mongolmorgonbön. Vi försöker att i tur och ordning säga några ord på mongoliska om de bibeltexter vi läser. Det går knaggligt, men det är säkert nyttigt. Efter morgonbönen har vi så lektion för Gendun till klockan 11. Då är det tid att laga middag. Vi äter klockan halv ett. Sedan klockan 4 har vi kineslektion för värdinnan här på gården (inte så värst lyckade, tycker vi, ty hon kör mest med de svåra kinesiska bokstäverna). Vid 6-tiden äter vi kvällsmat, sedan har vi en kineslektion för mr Williams. Programmet för dagen är, som du ser, ganska digert, och vi är trötta, när kvällen kommer.

Här lever vi i en värld för oss själva, nästan vid sidan om vad som annars händer och sker. Då och då hör vi saker och ting, som kommer oss att undra, vad framtiden har i sitt sköte. Vi är tacksamma, så länge vi får ha det så här lugnt. Vårt värdfolk är hyggligt. Kineserna hade en fest häromdagen, månfesten, och då bjöd mr och mrs Lu oss utlänningar på middag. Det var verkligen ett festligt bord dukat. Så rart av dem! C. I. M:s möten fortsätter som vanligt. I lördags var vi över på sjukhuset. Mötet var riktigt gott. Williams körde oss alla fram och tillbaka i sin jeep.

O, vad jag önskar och hoppas, att du, Gerda, nu kommit litet till ro, fått dig ett hörn igen så trevligt, som du kan få det, och att Ni kunnat ta itu med revideringen! Gud hjälpe dig och er alla dag för dag — och oss också! Hitintills har han hulpit så väl, och han är ju densamme i dagar, som kommer. Så är du så innerligt hälsad! När skall vi månne få resa iväg till mongolerna igen? Hälsa Gunzels och Erintjin Dortji med familj och alla vänner!

B. B—n

»Ett nytt Guds under behövde ske»

Lanchow 9 okt. 1949.

Kommer du, kära Gerda, ihåg den här söndagen för ett år sedan? Då fick vi löfte om de två kärrorna till Må Mingan, allt som svar på bön. Och så fick vi komma iväg upp till Mongoliet. Den gången gjorde Gud under, och det undret behövde upprepas igen här också. Vi längta till mongolerna. Var med oss och bed redan nu om detta!

Vi har det eljest gott och bra här. Vår tid är strängt upptagen med studier från morgon till kväll. Elsa och jag har vårt eget lilla hushåll. Vi har var sin dag i köket. Den dagen blir det ju inte så mycket läst, men vi får ju litet motion i stället. På kvällarna har mr Williams en lektion med oss. Han brukar ha den i samtalsform. De lektionerna är så intressanta och roliga. Han är liksom klippt och skuren till lärare.

Här är nu så underbart vackra höstdagar, härlig luft och inte alls kallt. I går var jag inte med på bönemötet på sjukhuset, utan tog en promenad till bergen i stället. Här i närheten finns flera vägar, som går åt bergen till. I går tog det mig inte mer än en halv timme att komma dit. Där var så vackert. En liten bäck forsade ned från berget, på båda sidor om den växte höga träd, fårhjordarna gick hem från betet, och Lanchow badade i aftonljus. Tänk, om du, Gerda, varit här, vad du skulle ha njutit av sådana promenader! Men det kanske finns vackrare, där du är? — Min rygg är fortfarande riktigt bra, så jag sover så gott om nätterna.

Vi har kommit överens om att ha små möten för de tre mongolerna här i stan (Mac Gilvarys mongoler och Gendun) varannan tisdag. Nästa tisdag ska vi starta med möte här hos oss och ha Anders Martinson som talare. Bed för dessa små möten! Till vår sorg har Gendun slutat vara med på aftonbönerna här på gården, av vad orsak vet vi inte. Förra söndagen var vi med på dophögtid inne i stan. Jag skulle tro, att det var ett femtiotal, som döptes vid det tillfället. Det var så gripande att se. Ja, segra skall Guds rike genom allt och i allt.

Många varma hälsningar!

Anna-Lisa Thorsell.

Ljusnande utsikter för Mongolmissionen?

Hoppfullt meddelande från missionär Williams

Av missionär Gerda Ollén.

Lan tan camp 17 nov. 1949.

Ja, nu har äntligen brev börjat komma från Lanchow. Jag skickade ett telegram och fick mycket fort följande svar: »*Money available Shanghai. All well. Love. Missionaries.*» (Pengar tillgängliga i Shanghai. Allt väl. Kärlekens hälsningar. Missionärerna). Dagen efter kom brev, som jag innesluter. I går kom ett brev från mr Williams. Det var avsänt den 3 oktober. Allt var lugnt, inga särskilda svårigheter från de rödas sida. Han sade, att det var gott hopp om att tillåtelse snart skulle givas för dem som ville resa. Ack, att det måtte innebära möjlighet för de våra att fara in i Tsinghai och börja arbeta bland mongolerna! Vi har sett i tidningarna, att stora planer på att göra Lanchow till centrum för flyget i norra Kina pågår för närvarande (det är väl fråga om ryska plan och ryska intressen).

Det är dyrt att leva här, men det är ändå bara hälften så dyrt som det är i Hongkong. Våra samlade utgifter (mina och Erintjins) för rum och mat går till 125 U.S.A.-dollar i månaden (cirka 600 kronor).

Nu är det den 19 nov. Brevet har blivit liggande. I går kom brev från Lanchow till Sverige, som de ville jag skulle posta. Det är så roligt, att det nu är möjligt att få brev från dem — och för dem att få brev hemifrån — jag tror inte, att det går direkt, men jag kan ju vidarebefordra dem. Var vänlig meddela detta!

Elsa Bengtsson skriver, att de får lov att registrera de silverdollar de har. De gängse pengarna är pappersdollar. Levnadskostnaderna är ungefär som före den nya regimen — endast socker är dyrt.

I Lanchow är, som Ni väl redan vet, en stor självständig och mycket livaktig kinesisk församling. För litet sedan var där ett

stort möte, då ett 50-tal kineser döptes, det tycker jag är underbart stort.

Nyligen hade vi ett kärt besök här uppe på berget. Fru Hannestad, änka efter den bekante norske missionsläkaren i Kalgan, kom och hälsade på Gunzels. Hon har nu farit till Formosa, den vittbekanta ön i Gula havet, där det kinesiska nationalistpartiets ledare nu befinner sig, och dit har också doktor Fotland, den kände norske läkaren i Kalgan, begivit sig. En av Svenska missionens i Kina missionärer jämte vår gamla vän Malin Blomqvist har hyrt ett hus på en annan ö här i närheten.

Här på vår bergstopp är vädret mycket osäkert. Förra lördagen och söndagen hade vi ett underbart väder. O, vilken solnedgång det var! Det var som en försmak av himlen. Men sen fick vi storm, och regnet piskade en i ansiktet. När jag från mitt hus skulle gå till Gunzels för att äta, blev jag flera gånger kastad från gångstigen, och jag fick kämpa mig fram. Det är endast ett par minuters väg, men skor och strumpor var, som om de legat i en vattenbalja, och här i huset var allt rått och fuktigt. Vi blir nog tvungna att köpa kaminer, fotogenkaminer, snart. Husen är så dragiga, det blåser genom fönster och dörrspringor.

Jag hörde just nu av missionär Gunzel, att han fått brev från professor Lessing i Amerika, att de ämnar börja kurser i mongoliska vid det universitet, där han är. Tre mongoler från Chahar är lärare där. Gunzel skulle anmoda mongolkandidaterna i deras mission att fara dit och studera mongoliska. Undras, om detta skulle vara något för våra missionärskandidater?

Gud hjälpe oss nu, var och en på sin post — det är sannerligen inte lätta tider för missionerna varken hemma eller här ute. Hälsa innerligt alla vänner till missionen.

G—a.

Ljusglimtar från Mongoliet

vill vara en ljusbärare, som för ut kunskapen om detta mörka, försummade missionsfält och dess skriande behov efter hjälp. Nu är rätta tiden att sprida denna missionstidning. Öka dess läsekrets under detta år och tillför så missionen nya vänner, nya förebedjare.

På långfärd i Centralasien

Bibeln mottages med stor iver

Av missionär Anders Martinsson.

Lanchow hösten 1949.

Kinesiska Ostturkestan, gränsande till Mongoliet och Västturkestan, har länge varit föremål för mina tankar och böner, alltsedan den brittiske generalkonsuln i denna provins, mr Fox Holmes, förutvarande C. I. M.-missionär, meddelat, att det rådde stor brist på biblar bland de kristna här. Han berättade, att en del av de kristna lärt sig utantill kapitel efter kapitel i de få bibelexemplar, som fanns tillgängliga.

Jag lastade då — det var, innan inbördeskriget nått hit — vår stora transportbil med både kinesiska och engelska biblar samt bibeldelar på qazaq-språket och dessutom på turkiska, mongoliska, ryska och tibetanska och fick så sällskap med generalkonsul Holmes, som varit i Shanghai och nu var på återresa till sitt högkvarter i staden Tihua. Missionär Paul Eriksson var också med på resan, som ju gick över områden, där Svenska Mongolmissionen eventuellt tänkt starta ny mission (här finns somligstädes gott om mongoler). Vägen dit ned var 1.980 kilometer lång, alltså omkring 200 svenska mil. Färden genom provinsen gick ofta genom berg och öknar och tog nio dagar i anspråk. Ehuru generalkonsul, fortsätter mr Holmes att verka för sin Frälsare i den stora staden Tihua nära tibetangränsen, och denna missionsstation är — om man så får kalla en generalkonsuls hem — den enda utländska missionsstationen i hela provinsen. Han har här underbara tillfällen att vittna om Frälsaren.

På vägen gästade vi till en början en del C. I. M.-stationer, som vi hade glädjen att få förse med biblar och Nya testamenten. Süchow är den mest nordliga av dessa Kansu-stationer. På en närliggande missionsstation var det väckelse, och vännerna där var fulla av optimism. En väckelse i Kansu skulle lösa många problem.

I Kansu mötte vi Gobiöknen, och här fick vi snart nog känna på en sandstorm så intensiv, att vi inte ens kunde se vägen.

Den fina sanden trängde in i bilen. Luften var het. Efter en långsam färd genom detta sandstormsområde hade vi så stormen bakom oss och var åter ute i det klara solskenet.

Vi kom så småningom till Ansi, en gammal stad invid gränsen till det egentliga Östturkestan. Här fann vi en grupp av nio kristna. De bad om att få dit några kristna arbetare. Platsen är ödslig och ofta hemsökt av sandstormar. Icke långt från denna stad kom vi in i ett samhälle inom Turkestan-provinsen, och här delade jag ut bibeldelar och förklarade evangeliets innehåll. Härvid kom jag att nämna, att jag kunde tala mongoliska, och fick då till svar: vi äro mongoler. Man pekade ut nio av kamraterna, som var mongoler, de övriga var ryssar, turkar och kineser. Mongolerna var så glada att möta någon, som kunde deras språk, och de föreföll så öppna och förstande att få höra mer. De berättade, att det — efter vad de hört — fanns stora skaror mongoler, upp till flera tusen, tillhörande torgut-stammen omkring 400 km från Tihua. Nästan ingen av dem hade hört evangelium. Må Gud välsigna de bibeldelar vi gav till dessa mongolsoldater! Vi vill bedja om öppna dörrar i denna stora provins.

Längre in i Östturkestan var vägarna somligstädes dåliga, och mesta tiden såg vi endast öken. Men så kom vi till en stor oas, vattnad av underjordiska kanaler. På vägen mot Tihua såg vi ofta till vår överraskning sådana oaser med underbar grönska mitt i Gobiöknen. Där fann vi folk och djur och kunde vila och få mat.

Befolkningen i den här provinsen, som räknar 5 miljoner invånare, är splittrad i en mängd olika nationaliteter. Där är vanliga kineser och *tungans* eller kinesiska muhammedaner samt grupper av andra minoriteter, däribland manchufolk, mongoler, turkar, kirgiser, kuzaker och ryssar.

I staden Hami sökte vi upp ett par kristna församlingar, och inom dem verkade ett s. k. team eller en grupp av kinesiska kristna, som blivit sända dit ända från Shantung vid Gula havet. De utförde ett gott arbete där. Just nu höll de på med att lägga slutstenen till en ny kyrka och hade gjort arbetet själva. Mer än femtio kristna kineser hade tagit del i det där kapellbygget. De var ivriga att tillhandla sig biblar, och vi var så välkomna, då vi lät dem få en stor packe, men sedermera fick vi höra, att de ville ha ännu flera, eftersom var och en ville ha sitt eget exemplar. Genom ansträngningar från sådana kristna gruppers sida, utgångna från självständiga församlingar, har Guds ord spritts över ett stort område. Jag lade märke till att bönens ande i rikt mått

var utgjuten över dessa kristna. På lördagskvällen hade de ett sent bönemöte och på söndag morgon var de tidigt i farten på nytt.

Vi passerade en mycket intressant plats, staden Turfan, belägen i en sänka så djup, att den räknas som den lägst liggande platsen på jorden. Det var så väldigt hett, och vi svettades förskräckligt. Invånarna hade siesta och satt utanför sina hus och vilade. I denna trakt bedrives intet missionsarbete. Den brittiske generalkonsuln, som följde med oss, berättade, att en engelsk missionär förut brukat besöka denna av muhammedaner befolkade plats och sälja bibeldelar och traktater. Vid ett av hans besök köpte man upp hela hans förråd, men när han efteråt gick omkring på gatorna, fick han se en folkhop sysselsatt med att bränna upp alla biblarna. Några av de mer framstående muhammedanerna hade köpt upp alltsammans och ordnat med uppbränningen. Jag träffade emellertid en kinessoldat, som med mycken tacksamhet tog emot några exemplar, och jag lät honom få några bibeldelar extra för att dela ut bland sina vänner. Hur önskar jag icke, att någon kunde ta upp arbetet bland muhammedanerna, särskilt turkarna, i denna stora provins! Här är många varmhjärtade kinesiska kristna, som verkar bland kineserna, och den Helige Ande har utfört ett underbart verk bland dem, men mycket litet har gjorts för den turkiska befolkningen, som likväl utgör tre femtedelar av invånarantalet. Låt oss bedja Gud, att han sänder några av sina tjänare till muhammedaner och turkar i nordvästra Kina!

I Tihua, generalkonsulns hemstad, tillbragte vi en angenäm vecka. Pastorn i Tihua-kyrkan tackade oss sista dagen för de biblar och testamenten de kristna erhållit inom de olika församlingarna, och det var en glädje att höra om det blomstrande arbetet och om hur församlingarna tillväxte i medlemsantal, och de var verkligen tacksamma över att på nytt få köpa biblar och bibeldelar.

Och nu till sist: många kära hälsningar till Er alla hemma i Sverige. Gud välsigne Er alla!

Vännen A-s M-n.

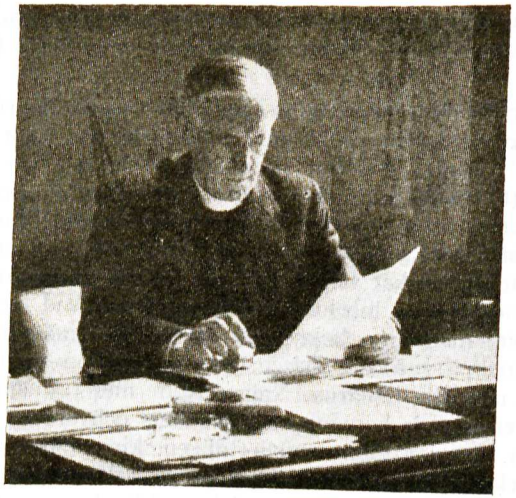

Framstående mongolvän och bibelvän avliden

Dr J. H. Temple ivrade för ny mongolisk bibelöversättning

För litet sedan nådde mig budet att Brittiska och Utländska Bibelsällskapets generalsekreterare, dr John H. Temple under en tjänsteresa i Ostasien avlidit i Hongkong.

Det väckte i mitt inre en rad minnen. Det var dr Temple som vintern 1936 samlade oss mongolmissionärer i Kalgan för att dryfta frågan om en revidering av det mongoliska Nya Testamentet. Hans erfarenhet och praktiska blick gjorde att han snart hade både frågan och ett förslag till lösning klart. Då den gamla översättningen, gjord av två engelska missionärer bland buriatterna i södra Sibirien under förra hälften av förra århundradet var allt för svårbegriplig för folket i södra Mongoliet, var han genast med på att något måste göras. Och på hans förslag fick vår lärare Daste Tjub och jag i uppdrag att utarbeta en ny översättning av evangelierna. Ett arbete som senare fröken Gerda

Ollén och flera av våra kristna lärare arbetat med och som senare utsträcktes till att omfatta hela Nya Testamentet.

Dr Temple ordnade också med att en första upplaga av evangelierna trycktes så fort som våra mongoler under missionär Marthinsons ledning hann sätta dem, Matteus och Markus före det japanska överfallet och Lukas och Johannes nu efter kriget. Därför ha vi nu haft dessa bibeldelar till spridning under de sista åren och det ha vi varit tacksamma för. Då sedan den sista granskningen blivit genomförd, hade dr Temple lovat, att Bibelsällskapet skulle gå in för att trycka det nyreviderade Nya Testamentet så fort som möjligt. Då jag i London vintern 1947 talade med honom om att Mongolmissionen eventuellt skulle söka samla in pengar för att trycka det, om Bibelsällskapet under för handen varande omständigheter inte kunde det, sade han: »Ni ha nog med bördor för det ordinarie arbetet. Vi anse det som en förmån att få hjälpa er med tryckningen av Guds Ord, och jag ska göra allt jag kan för det.»

Dr Temple hade i unga år varit missionär i Kina, men då han 1931 på grund av ohälsa måste resa hem, kallades han till tjänsten i Bibelsällskapet. Därmed blev världen hans arbetsfält. Nu var han åter ute i Kina, som han gett sin ungdoms kärlek. Han hade fått vara till stor uppmuntran och hjälp för de kristna på de platser han besökt. Då flyget började hämta ut missionärer från hotade områden i Norra Kina, lastades de nordgående planen med biblar och bibeldelar. Han skrev då: »Det blir kanske vårt sista tillfälle att få sända Guds dyrbara ord till våra bröder, innan de röda tar makten. Vem vet, hur Gud kan bruka denna händelse till vederkvickelse och tröst för de troende och till att vinna andra för Kristus?»

Det är väl tre ton av dessa bibeldelar som missionär Marthinson nyligen skrev att han hoppades få hämta upp från Sian för spridning uppe i väster.

Dr Temple var en ädel och helgad personlighet som gav ut sig helt i sin Herres tjänst. Vad den insats han fick göra för bibelns spridning till många folk betyder och kommer att betyda vet endast missionens Herre.

J. E—n.

Avlidna mongolvänner

Två Jesu hängivna tjänarinnor

Fru Maria Norrman.

En av Mongolmissionens varmaste vänner i Upsala, fru Maria Norrman, änka efter rektor Norrman vid Fjellstedtska Skolan, fick hembud på adventsafton. Hon hade just i somras fyllt 80 år. Hon hör till dem som lämnat djupa spår efter sig, och hon var känd i vida kretsar för sin nitälskan för Guds rikes framgång och för medmänniskor i nöd, särskilt krigets offer. Även om hon själv inte kunde göra så mycket hade hon en sällsynt förmåga att sätta andra i arbete och entusiasmera och leda. Under senare år var hon oförmögen att gå utan käppar och där hon satt i sin länstol eller rullstol var hon för oss ett strålande helgon, som ingen av oss som fick förmånen att lära närmare känna henne, någonsin kan glömma. Hennes umgänge med Gud var innerligt och intimt — hon levde med Gud, i Gud och av Gud, och man kände att hennes hem var en helgad plats.

För tio år sedan började en liten grupp mongolvänner i Upsala samlas till en böne- och offerstund, oftast i hennes hem, en gång i månaden. Det har varit oförgätliga stunder. Vi ha tagit del av de sista meddelandena därutifrån och sen samlats i bön

omkring uppgifterna därute. Fru Norrman följde var och en av missionärerna i sina förböner, och då hon sen fick möta dem slöt hon dem som älskade barn i famn. Nu har hon kallats till högre tjänst, men hon lämnar ett stort tomrum. Vi tacka Gud för vad hans trogna tjänarinna betytt för oss som fick förmånen att stå henne nära och för det helgade föredöme hon lämnade oss. Och Svenska Mongolmissionen och vi i bönegruppen här i Upsala tacka Gud för vad hennes insats betytt för vårt arbete därute och för den inspiration hon varit för oss alla. »*Vad hon kunde det gjorde hon.*» Frid över hennes minne!

Joel Eriksson.

Vid Riken Lindbergs bår.

Stilla, ljus och fridfull var Riken Lindbergs hela levnad och stilla kom hennes Herre och förde henne över gränsen in i sitt eviga rike. »Han för mig till levande vatten», så ljöd hennes ord i det sista. Hon förnam hans närhet, hon såg in i den värld som väntade henne: »Se, Guds Lamm.»

I unga år mötte Riken Lindberg den Herre som fick makten över hennes liv. Sig själv och allt sitt ställde hon till hans förfogande. Ljusa och mörka dagar kunde hon sedan genomleva med samma stillhet och ro.

Svenska Mongolmissionen hade alltid en stor plats i Riken Lindbergs hjärta. Hon var en av de få som i begynnelsens tid

trädde in och påtogo sig regelbundet understöd. Och ansvaret, som hon den gången tog upp, det bar hon intill det sista. Hennes rum var en bönekammare. De osynliga trådar som ledde därifrån ut till Mongoliets stepper äro väl fördolda för mänskoögon, men en gång skola de uppenbaras. Och aldrig sparade sig Riken Lindberg. Ännu i senare år, då ålder och klenhet satte ned krafterna, sågs hon troget bakom borden vid försäljningen. Och inte gärna försummade hon ett symöte eller en missionsafton.

Få människor har jag mött som givit så slösande rikt i trofast kärlek som hon. Den människa eller den gärning som en gång fått en plats i hennes hjärta kunde aldrig bli glömd av henne.

»Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan», det ordet lästes vid hennes bår. Och det kunde väl sättas som överskrift över Riken Lindbergs liv. Guds kärlek lyste genom hennes ord och gärningar, genom hela hennes väsen. Vi tacka Gud för gåvan han gav oss i Riken Lindberg, vi tacka ock för att han så stilla och smärtfritt tog gåvan tillbaka.

M. D.

Meddelanden

I anledning av otydliga uppgifter i föregående nummer meddelas härmed, att man endast behöver samla tio nya prenumeranter å Ljusglimtar — en lätt sak till följd av det billiga priset — för att gratis erhålla det nya, rikt illustrerade stora verket »Oscar Bernadotte, prins och förkunnare».

*

Fru Margith Persson har i ett privat brev från USA till en styrelsemedlem meddelat, att familjen befinner sig väl. Missionär Folke Persson fortsätter sina studier i den amerikanska utbildningsanstalten i Chicago, där han sedan någon tid studerat, medan fru Persson bor i en lantgård några mil utanför staden tillsammans med barnen, som gå i amerikansk skola och nu tala engelska bättre än svenska. Fru Persson skriver, att hon och hennes make alltjämt lever med i mongolmissionen med sina förböner.

*

Några mongolmissionärer, däribland missionärerna Arne och fru Nordmark, har inför det röda hotet i nordvästra Kina rest till norra Indien, där den svenska pingstmissionen arbetar i Himalaja-områdena bland tibetaner. Här träffar man även mongoler, som reser omkring även i dessa trakter. Tibetaner och mongoler har, som bekant, samma religion, nämligen lamaismen, och i kinesiska Östturkestan, där våra missionärer haft planer på att öppna nytt missionsfält, bor tibetaner, mongoler och kineser om varandra. Från fru Nordmark har nu Gerda Ollén erhållit ett intressant brev, varur vi citerar:

— Vi är nu i Kalimpong i norra Indien. Vi bodde en vecka i Darjeeling två timmars bilresa härifrån. Men vi fann oss inte riktigt till rätta där, och när vi hörde, att det fanns mer tibetaner och även mongoler här, flyttade vi hit. Detta är en utmärkt vacker liten plats. Massor av tibetaner kommer hit från Lhassa. Arne studerar nu tibetanska för fullt för en lärare, som arbetar på ett tibetanskt tryckeri här i staden. Han är mycket bra.

Här har vi lagom varmt om dagarna, nätterna är litet svalare. Vi kan se de majestätiska snöbergen härifrån, de är ståtliga att skåda. Här finns massor av frukt och grönsaker. Just nu skördas apelsiner. De föras först på linbanor, sedan på tåg ned till Kalkutta och andra platser.

Vi har haft många mongoler på besök. I dag när Arne var borta på tibetanmöte, kom det en mongol med sin hustru på besök; han lämnade sin hustru här hos mig, själv gick han, när han hörde, att inte Arne var hemma. Hon stannade länge, och jag bjöd henne på te och försökte underhålla henne, så gott jag kunde. Hon var en så fin och trevlig kvinna i trettioårsåldern, och när hon kom, hade hon med sig en hel hop apelsiner åt barnen. — Vi mår alla bra. Jag känner mig mycket starkare nu, än jag gjorde i Honkong.

Så långt detta brev. Brevet är av intresse även för vår mission, då tanken varit uppe att våra missionärskandidater möjligen skulle — om förhållandena i nordvästra Mongoliet försämras — kunna slå sig ned i Himalaja-områdena för att där driva mongol- och tibetanmission.